

Arrest

nr. 321 069 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2024.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster N.S. dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 november 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, wordt Georgië niet (meer) opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet (meer) in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart samen met haar echtgenoot (beroep bij de Raad: RvV 286 657) en hun kinderen Georgië te hebben verlaten omdat zij problemen hadden en geviseerd werden/worden omwille van hun lidmaatschap van en engagement voor de politieke partij van Irakli Okruashvili.

Verzoekster maakt melding van verschillende incidenten die zij en haar man persoonlijk kenden in de periode vanaf 20 juni 2019 tot een laatste incident begin juli 2021, waarna zij hun land van herkomst op het eind van diezelfde maand verlieten, op aanraden van en in samenspraak met partijvoorzitter Okruashvili.

Verzoekster en haar man werden in hun land van herkomst slachtoffer van verbaal en fysiek geweld, omdat ze weigerden in te gaan op de vraag om Irakli Okruashvili in een negatief daglicht te plaatsen, valse getuigenissen tegen hem af te leggen en hem en de partij tegen te werken. Na een laatste incident op 7 juli 2021 konden zij de dreigementen psychisch niet langer aan en was dit de aanleiding, ‘druppel’ om Georgië te ontvluchten.

Na hun vertrek uit Georgië kreeg verzoeksters vader, die actief is in en blijft voor de partij van Okruashvili, doodsb bedreigingen. Hij werd eveneens het slachtoffer van aanvallen en dreigement en werd voor een paar dagen meegenomen door handlangers van de huidige regering, die eisten dat hij zou zeggen waar verzoekster en haar man zich bevinden. Ook ruimer verzoeksters familie wordt lastig gevallen.

4.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij verschillende documenten bij. Hun rijbewijs, huwelijksakte, huwelijkscertificaat, de geboorteaktes van de kinderen, en verzoeksters curriculum vitae, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De foto's van de leden van de partij van Okruashvili, van verzoekster en haar vader, een verkiezingsflyer van haar vader, en een bewijs van deelname aan de verkiezingen van verzoeksters vader als kandidaat, tonen hun politieke activiteiten aan evenals de deelname van verzoeksters vader aan de verkiezingen, elementen die evenmin worden betwist.

De referentiebrief van de partij van Okruashvili en de brief van het centrum van Georgische immigranten, die vermelden dat verzoekster en haar man in Georgië problemen kenden ten gevolge van hun politieke activiteiten, steunt louter op hun verklaringen en kunnen aldus bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd. De brief van de partijvoorzitter is zeer algemeen en weinig specifiek inzake de bespreking van de beweerde problemen. Deze documenten vertonen overigens een gesolliciteerd karakter.

De medische attesten van 28 november 2019 en 9 maart 2020, na de aanvallen op verzoeksters man, en het medisch attest van 7 juli 2021 voor verzoekster, bevatten geen informatie over de omstandigheden waarvoor zij een ambulance lieten komen. De foto's die beweerdelijk na een aanval op verzoeksters man werden getrokken hebben slechts weinig bewijswaarde aangezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden en/of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Er zijn geen aanwijzingen dat dit gebeurde in de geschetste tijd en context.

Aangezien blijkens de toegevoegde vertaling ervan in het dossier, de artikelen die de link naar de site <https://akhali.ge> en de USB-stick bevatten duidelijk gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekster en haar man kan hieraan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De video op YouTube met een interview van verzoekster en haar man op 2 september 2021 vanuit België waarin zij uitleggen waarom zij hun land hebben verlaten, bevat ook geen objectieve bronnen die hun verklaringen staven. De video op de link <https://www.myvideo.ge/?videoid=4060965> kan niet worden geopend. Volgens de verklaringen van verzoekster en haar man bevat deze interviews met hen of algemene informatie over de situatie in Georgië, waarmee zij de door hen aangehaalde feiten aldus niet op objectieve wijze staven.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, volstaan in deze stand van zaken deze stukken wegens hun inhoud op zich niet om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Na lezing van het dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij met haar gezin hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster en haar man actieve leden waren van de oppositiepartij van Okruashvili, net zoals verzoeksters vader. Dit blijkt uit hun verklaringen en de neergelegde documenten.

Verzoekster maakt echter de voorgehouden problemen in Georgië die zij en haar gezin/familie er zouden hebben gekend, omwille van hun politieke lidmaatschap en activisme, niet aannemelijk of geloofwaardig.

4.4. Er ligt geen concrete en objectieve informatie voor waaruit blijkt dat in Georgië leden en aanhangers van de partij van Irakli Okruashvili, "Victorious Georgia", (door de overheid) zouden worden gevisieerd en vervolgd, laat staan dat dit heden anno 2024 het geval is.

Verzoekster en haar man beweren weliswaar dat de overheid de partij(leden) van Okruashvili viseert, -een nochtans kleine politieke partij zoals tijdens een van de gehoren op het CGVS werd opgemerkt, hetgeen niet werd ontkend-, doch verzoekster toont niet met objectieve landeninformatie aan dat leden/militanten van de partij daadwerkelijk in Georgië zouden worden gevisieerd en vervolgd.

4.5. Aan het persoonlijk relaas van verzoekster, de problemen die zij en haar man en hun gezin en ruimer familie in Georgië zouden hebben gekend omwille van hun lidmaatschap van en activiteiten voor die partij en/als reden waarom zij met haar gezin het land hebben verlaten, wordt geen geloof gehecht.

4.5.1. Zo bevatten de verklaringen van verzoekster en haar man vele tegenstrijdigheden, incoherenties, inconsistenties, alsook vaagheden en onwetendheden die op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft het (eerste) incident waarbij verzoekster op 22 juni 2019 thuis werd aangesproken en meegenomen door twee personen die zich voorstelden als politieagenten en waarbij haar werd gevraagd om valse verklaringen af te leggen tegen partijvoorzitter Okruashvili, hetgeen ze weigerde, verschilt de versie die zij hierover aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met diegene die zij nadien op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) liet noteren.

Volgens verzoeksters verklaringen op de DVZ werd zij in een auto gezet en werd ze naar een plaats meegenomen, niet naar de politieafdeling maar naar “ergens anders” en heeft ze hierover nadien “niets verklaard tegen de voorzitter van mijn partij” (‘Vragenlijst’ verzoekster van 16 september 2021, nr. 5).

Op het CGVS verklaarde verzoekster echter, in strijd hiermee, dat zij die dag (weliswaar) in een (politie)wagen werd gezet, maar dat zij nergens heen werd gebracht, waarna ze na minder dan een half uur uit de auto werd gegooid, én dat zij de dag nadien partijvoorzitter Okruashvili persoonlijk van dit gebeuren op de hoogte heeft gebracht en die er niet goed van was (NPO I d.d. 16 december 2021 (hierna: NPO I), p. 9 en p. 11-12; NPO II d.d. 19 mei 2022 (hierna: NPO II), p. 6 – 8).

Bij confrontatie door de protection officer (hierna: PO) dat zij bij de DVZ had verklaard dat ze met de auto werd meegenomen naar ergens anders, ontkende verzoekster dit er zo te hebben verklaard en stelde ze dat zij op DVZ had gezegd dat ze haar meenamen naar een auto en zij in de auto moest instappen (NPO II, p. 9). Dit strookt echter niet met de (inhoud van de) Vragenlijst ingevuld op DVZ, die duidelijk vermeldt dat zij er het volgende verklaarde: “Ik werd met de auto meegenomen, maar ze hebben mij niet meegenomen naar politieafdeling, het was ergens anders” (‘Vragenlijst’ verzoekster, van 16 september 2021). Verzoekster ondertekende die vragenlijst (voor akkoord), waarmee zij uitdrukkelijk bevestigde dat die en alle andere erin genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Wanneer de PO haar er daarnaast expliciet mee confronteerde dat ook haar laatste versie dat zij dit incident aan partijvoorzitter Okruashvili had verteld, in strijd is met haar versie op de DVZ dat zij hiervan niets heeft verteld aan Okruashvili, kwam verzoekster niet verder dan: “Herinner me niet goed, heb ik hem verwittigd of niet, maar ik denk van wel” (NPO II, p. 9). Gelet op het feit dat blijkens verzoeksters verklaringen het de eerste keer was dat zij werd benaderd om nadelige verklaringen af te leggen over haar partijvoorzitter, is het niet aannemelijk dat zij zich dit niet goed zou (kunnen) herinneren. Met een dergelijke, weinig aannemelijk noch overtuigende uitleg heft verzoekster de inconsistenties en tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen niet op. Deze zetten de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Aangezien volgens verzoekster zij alleen na dit eerste incident van 22 juni 2019 (eenmalig) beroep deed op de politie en nadien nooit meer, is het opmerkelijk dat haar man hiervan niet goed op de hoogte bleek. Tijdens zijn gehoren op het CGVS was hij namelijk niet zeker of zijn vrouw, verzoekster naar aanleiding van die eerste gebeurtenis in juni 2019 naar de politie is gegaan, dan wel na een ander incident (een half jaar later) op 20 februari 2020 waarbij verzoekster thuis werd opgewacht door drie mannen die haar onder dwang meenamen (NPO I man 16 december 2021 (hierna: NPO I man), p. 8; NPO II man 19 mei 2022 (hierna: NPO II man), p. 4). Aangezien volgens hun verklaringen verzoekster slechts 1 keer persoonlijk, zelf beroep deed op de politie in Georgië, kan en mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht worden dat haar man ervan op de hoogte zou zijn en dus met (meer) zekerheid zou kunnen aangeven wanneer die ene keer dan was én of dit onmiddellijk bij het eerste incident was, waarbij zij thuis werd bedreigd om een valse getuigenis te ondertekenen, dan wel na die keer dat ze werd ontvoerd en ergens uit een auto werd gegooid en achtergelaten. Aangezien het om twee verschillende incidenten van een andere, uiteenlopende aard en omvang gaat, en het incident van 22 juni 2019 het eerste incident was waarmee zij (met het gezin) werden geconfronteerd, ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van die feiten en van het beweerde contact met de politie.

Wat het incident later datzelfde jaar betreft, meer bepaald eind november 2019 waarbij verzoeksters man zou zijn benaderd met de vraag van een valse getuigenis tegen Okruashvili, lopen diens verklaringen uiteen, meer bepaald met betrekking tot het al dan niet beroep doen op de politie. Immers, waar de man van verzoekster op de DVZ verklaarde toen “de politie ingeroepen” te hebben (‘vragenlijst’ man verzoekster d.d. 20 september 2021, nr. 5), heeft hij volgens zijn laatste versie op het CGVS “de pol niet verwittigd over dit incident” (NPO II man, p. 5). Door de PO ermee geconfronteerd dat hij volgens zijn verklaringen afgelegd op de DVZ toen wel naar de politie is gegaan, luidde zijn antwoord: “Dat kan dat ik dit zo heb verklaard, maar geloof me ik herinner me echt niet bij welk incident ik bij de pol ben gegaan” (NPO II man, p. 5). Die uitleg valt op zijn beurt dan weer moeilijk te rijmen met zijn eerdere verklaringen afgelegd tijdens zijn eerder persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daar gaf hij in eerste instantie aan en te kennen niet geheel zeker te zijn welk incident bij de politie werd aangegeven, waarbij hij zelfs nog kort de mogelijkheid opperde dat alle twee de incidenten werden aangekaart (“Ik moet even nadenken of het dit geval is of dat geval van 9 maart dat ik bij de politie heb aangekaart of misschien alle twee”: NPO I. man, p. 9), om vervolgens met zekerheid te stellen dat het incident van 9 maart 2020 werd aangekaart bij de politie, en het vorig, andere incident eind november 2019 dus niet. “Nu weet ik het. Deze feiten heb ik bij de politie aangeklaagd, niet de vorige, deze feiten heb ik bij de politie aangeklaagd”, zo luidde zijn uitleg bij de vraag meer uitleg/toelichting te geven over het incident van 9 maart 2020 (NPO I d.d. 16 december 2021 man verzoekster, p. 11). De vaststelling dat verzoeksters man zulke wijzigende en incoherente en inconsistente verklaringen aflegde omtrent het (al dan niet) inroepen van politiebescherming, hij meermaals aan en te kennen gaf niet zeker te zijn voor welk incident precies hij

beroep deed op de politie, en dat terwijl hijzelf net als zijn vrouw slechts één maal beroep deed op de Georgische politie naar aanleiding van een van de 2 incidenten waarbij hij persoonlijk werd aangevallen, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake die beweerde incidenten zelf en het van het beweerde inroepen van politiehulp, op ernstige wijze op de helling.

Wat datzelfde gewelddadig incident van eind november 2019 betreft waarbij verzoeksters man het slachtoffer was (van verbaal en fysiek geweld), stroken niet alleen de onderlinge verklaringen van verzoekers man niet, maar zijn deze bovendien niet geheel eenduidig met die van zijn vrouw, verzoekster. Waar haar man verklaarde dat hij toen zichtbare verwondingen had, dat hij bloedde aan zijn gezicht, neus, oog en lippen, dat hij blauwe plekken had en schaafwonden aan zijn armen, en dat hij werd verzorgd door de ambulanciers in aanwezigheid van verzoekster (NPO II man, p. 5), kon verzoekster zich op het CGVS echter niet herinneren of haar man toen zichtbare verwondingen had of bloed verloor (NPO II verzoekster, p. 9). Verzoekster gaf aan zich niet alle details te kunnen herinneren en stelde dat haar man ook een andere keer werd aangevallen en geslagen en hij toen blauwe plekken had. Gelet op de ernst van de door haar man beschreven verwondingen die hij bij het incident eind november 2019 opliep, nota bene de eerste keer dat verzoeksters man fysiek werd aangevallen, en het feit dat blijkens hun verklaringen verzoekster toen bij hem aanwezig was toen hij nadien door ambulanciers werd verzorgd, is het hoe dan ook opmerkelijk dat verzoekster zich dat niet goed kan herinneren en zij hierover dermate vaag blijft.

Met betrekking tot die andere, de tweede keer dat verzoeksters man werd aangevallen, met name op 9 maart 2020, vertonen verzoeksters verklaringen een strijdigheid met die van haar man. Immers, waar volgens de verklaringen van verzoeksters man hij toen na die aanval thuis werd verzorgd door ambulanciers en verzoekster hierbij niet aanwezig was, maar zij toen op het proces tegen Okruashvili (aanwezig) was (NPO II man verzoekster, p. 7), verklaart verzoekster in strijd hiermee dat zij toen al (wel) thuis was en dus hierbij wel (degelijk) aanwezig was (NPO II verzoekster, p. 12). Voorts wordt een omissie vastgesteld in de verklaringen over het incident van 7 juli 2021. Die gebeurtenis waarbij verzoekster en haar man thuis werden aangevallen en bedreigd als gevolg van hun deelname aan een Pride protestactie op 5 juli 2021, vormt blijkens hun verklaringen op het CGVS de concrete aanleiding van hun vertrek uit Georgië.

Ofschoon dit dus een uitermate belangrijk element in hun relaas uitmaakt, maakte verzoeksters man van dit incident evenwel geen melding op de DVZ. Hij maakte er geen melding van een persoonlijk, fysiek incident naar aanleiding van de Pride waarvan hij en verzoekster het slachtoffer zouden zijn geweest. Zijn versie op de DVZ luidde daarentegen als volgt: "Op 05/06/2021 hebben wij onze solidariteit geuit naar de Pride. Toen zei de eerste minister dat hij de veiligheid niet kon garanderen tijdens die actie omdat er toen ook een tegenactie plaatsvond. Toen werden er ook journalisten aangevallen en na deze dag besloten wij te vertrekken. Ook de voorzitter zei dat we moesten vertrekken. In die periode kreeg ik ook bedreigingen via mijn schoonbroer. Ze eisten mij om te stoppen met mijn politieke activiteit. Toen ik zag dat mijn veiligheid niet meer gegarandeerd kon worden zijn we vertrokken" ("Vragenlijst" man verzoekster d.d. 20 september 2021, nr. 5).

Wanneer de PO verzoeksters man er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet op wees dat hij dat laatste incident van 7 juli 2021, dat volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans de druppel en concrete reden van hun vertrek uit Georgië was, niet had vermeld tijdens zijn interview op de DVZ, repliceerde deze: "Als ik me niet vergis heb ik dit wel verteld, of dit vergeten, ik wtn, laatste incident was 07/2021 en toen met Irakli besproken en beslissing genomen om weg te gaan, ze denken dat ik in ukr ben en tegen rf strijdt" (NPO II man, p. 8 – 9). Zijn uitleg dit op de DVZ wel te hebben verteld, vindt echter geen weergave in de vragenlijst die op de DVZ op basis van zijn verklaringen werd ingevuld. Dat verzoeksters man die gebeurtenis er zou zijn vergeten te vermelden, een piste die hij dus eveneens opperde, is allerminst ernstig, aangezien het precies om de reden van hun vertrek uit Georgië gaat, de reden/laatste gebeurtenis die de doorslag gaf om Georgië te verlaten, hetgeen een erg ingrijpende beslissing en gebeurtenis uitmaakt, en de reden vormt waarom zij naar België gingen om hier internationale bescherming te vragen. Het door verzoeksters man geheel onvermeld laten van dat incident op 7 juli 2021 naar aanleiding van hun deelname aan de Pride protestactie twee dagen eerder, waarbij zij thuis zouden zijn aangevallen en bedreigd geweest, werpt dan ook een ernstige smet op de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast lopen de verklaringen van verzoekster en haar man sterk uiteen en vertonen zij frappante incoherenties en tegenstrijdigheden wat betreft het al dan niet inroepen van (externe) hulp bij het aanklagen van de incidenten die zij meemaakten, nochtans erg belangrijke elementen in het kader van hun relaas.

De man van verzoekster (NPO II man, p. 6 – 7) verklaart dat hun partij veel juristen heeft, dat hij en zijn vrouw, verzoekster, de partij verwittigden van de incidenten die zij meemaakten, dat ze altijd advies vroegen aan de advocaten van de partij, dat deze hen aanraadden om klachten in te dienen opdat in het geval zij niets zouden bereiken zij naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zouden kunnen gaan, dat toen hij zijn eenmalige klacht indiende bij de politie hij begeleid werd door 2 advocaten van de partij, en dat

hij en zijn vrouw via de partij in contact kwamen met meerdere NGO 's (zoals o.a. de associatie van jongeren juristen). Hij nuanceerde nadien zijn verklaring dat ze in contact kwamen met NGO 's aan wie zij vertelden over de incidenten, door te stellen dat hij zelf niet sprak met iemand van een NGO maar dat de partij deze informatie aan NGO 's doorgaf.

Verzoekster daarentegen (NPO I, p. 13) verklaarde dat zij eenmaal, en haar man eenmaal klacht indienden bij de politie, zonder meer, en dat zij nooit een advocaat of een NGO heeft geraadpleegd. Gevraagd of zij geen advocaat konden contacteren, stelde ze dat dit geen zin had, en dat een advocaat ook langs de instanties moet gaan die in handen zijn van de regering. Wanneer ze werd gevraagd of zij geen beroep konden doen op een mensenrechtenorganisatie, antwoordde ze dat die niet kunnen helpen.

De verklaringen van verzoekster en haar man stemmen dus allerminst overeen, doch lopen erg uiteen en druisen zelfs tegen elkaar in. De vaststelling dat waar volgens haar man zij altijd advies inwonen bij de juristen van de partij, dat de advocaten het advies gaven om klachten in te dienen, dat hij zelf hierbij door 2 advocaten werd bijgestaan, en dat hun partij NGO 's op de hoogte bracht van hun problemen, terwijl verzoekster hier helemaal geen melding van maakte, ook niet toen vragen in dat verband werden gesteld, maar zij daarentegen een geheel andere uitleg en beeld schetste door te stellen zij en haar man beide elk éénmaal een klacht indienden bij de politie, dat het hierbij bleef en dat nooit een advocaat of een NGO werd geraadpleegd, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Het voorgaande geldt des te meer gelet op verzoeksters verklaringen (NPO I, p. 7) dat haar vader al verschillende jaren samenwerkte met Okruashvili, zij ook zelf persoonlijk zeer actief en dagelijks bezig was met politiek en de partij en zij als raadslid verantwoordelijk was voor de communicatie en agitatie, en dat zij er mede het partijprogramma besprak en beslissingen nam over welke richting de partij zou ingaan. In alle redelijkheid kan dan ook worden verwacht dat zij goed op de hoogte is wat er naar aanleiding van hun problemen juist werd ondernomen en wie zich allemaal bezig hield met hun problemen, zoals advocaten, NGO's en of nog anderen. Dat zij hiervan evenwel niets vermeldde en haar verklaringen sterk uiteenlopen met die van haar man, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Voorgaande incoherenties, inconsistenties, tegenstrijdigheden en vaagheden alsook onwetendheden in verzoeksters verklaringen en die van haar man hebben geenszins betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit hun land van herkomst. Ze hebben betrekking op elementen die wel degelijk van wezenlijk belang zijn in het kader van hun verklaarde nood aan internationale bescherming. Deze doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hen ingeroepen vluchtrelaas.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster omwille van de trauma's die zij en haar gezin in Georgië hebben meegemaakt niet alle gegevens of minder belangrijke gegevens tijdens de gehoren kon weergeven, herhaalt de Raad dat aan de door haar en haar man aangehaalde feiten geen geloof wordt gehecht en de ongerijmdheden en contradicties in hun verklaringen geen betrekking hebben op "minder belangrijke gegevens. Tevens wordt vastgesteld dat hoe dan ook uit niets blijkt en niet met overtuigende attesten wordt aangetoond dat verzoekster, en/of haar man, omwille van hun verleden in Georgië getraumatiseerd zouden zijn, laat staan dat zij ingevolge hiervan niet in staat zouden zijn (geweest) om tijdens hun gehoren volwaardige, concrete en coherente verklaringen af te leggen.

Waar in de neergelegde psychiatrische attesten van 3 december 2021, voorgelegd op 16 december 2021, en van 24 april 2022, voorgelegd op 19 mei 2022, staat vermeld dat verzoekster niet in staat was om gehoord te worden op het CGVS, achtte verzoekster, die wel naar de gehoren op het CGVS ging, zichzelf hier klaarblijkelijk wel toe in staat en blijkt uit de notities ervan bovendien dat zij hiertoe effectief wel degelijk in staat was en de gehoren er op een normale wijze en goed zijn verlopen.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster, evenals haar man, op de DVZ en het CGVS in staat waren om zeer concreet, uitgebreid en gedetailleerd verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Zo zij soms moeite hadden om zich bepaalde zaken te herinneren, blijkt nergens uit dat verzoekster en haar man geheugenproblemen hebben, noch dat zij niet in staat zouden zijn om volwaardige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Hun interview op DVZ en persoonlijk onderhouden op het CGVS zijn daarentegen op een normale wijze verlopen, zo blijkt duidelijk uit een lezing ervan.

4.5.2. Van de beweemde contacten van verzoekster en haar man met de politie, die elk volgens hun verklaringen één maal naar de politie gingen, en dat voor verschillende gebeurtenissen en afzonderlijk van elkaar, ontbreekt elk begin van bewijs.

Verzoekster blijft hierover bovendien zeer vaag, ofschoon dit dus (maar) de enige keer was dat zij naar de politie ging. Zo weet ze niet of er toen een proces-verbaal werd opgesteld (NPO II verzoekster, p. 7). Haar man ging volgens zijn verklaringen samen met 2 advocaten van de partij naar de politie en zette er een

verklaring op papier, maar ook hiervan ontbreekt elk begin van bewijs. Dit gebrek aan bewijs en hun vage en weinig aannemelijke verklaringen hierover, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

4.5.3. Uit de verklaringen van verzoekster en haar man blijkt dat de vader van verzoekster heel actief was en nog is, en “verschillende jaren al samen actief” is “met Okruashvili” (NPO I verzoekster, p. 7, zie ook o.a. NPO I man, p. 5 en 6), en was hij verkiesbaar (in 2020) zoals blijkt uit hun verklaringen en documenten. Ondanks de problemen waarmee ook hij te maken kreeg en de doodsb bedreigingen aan zijn adres, ook na het vertrek van verzoekster en haar gezin eind juli 2021 waarbij hem werd gevraagd waar zij nu verblijven, is verzoeksters vader in Georgië gebleven en blijft hij volgens hun verklaringen er zelfs verder politiek actief. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid en ernst van de problemen die verzoekster, haar gezin en ruimer familie omwille hun politiek lidmaatschap en engagement zouden kennen, verder op de helling.

Bovendien, waar verzoekster op het CGVS als verklaring waarom haar vader wel in Georgië is gebleven, onder andere aangeeft dat haar vader niet vlucht omdat Irakli diens steun en hulp nodig heeft (NPO I verzoekster, p. 22 – 23), en ook haar man als uitleg gaf dat Okruashvili hem nodig heeft en zijn schoonvader daarom in Georgië blijft, blijkt uit de beschikbare informatie dat Okruashvili zelf nadien naar het buitenland is gegaan. Volgens de info was hij in (april) 2022 in Oekraïne om er tegen de Russen te vechten (COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, p. 27).

Verzoekster en haar man geven ook beide aan dat zij voornamelijk omwille van (de veiligheid van) hun kinderen Georgië zijn ontvlucht, en verzoeksters echtgenoot stelt dat zij er anders misschien waren gebleven. Hoe dan ook, de vaststelling dat zij na het eerste incident in juni 2019 en niettegenstaande de verschillende incidenten die daarop volgden, waarbij zij meermaals met geweld te maken kregen en waarbij meermaals doodsb bedreigingen aan hun adres en dat van de kinderen werden geuit, nog ruimschoots twee jaar in Georgië zijn gebleven, ondergraaft de geloofwaardigheid en ernst van de aangehaalde feiten.

4.5.4. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan het door verzoekster en haar man uiteengezette relaas.

4.6. Daarenboven, zelfs als zou geloof worden gehecht aan het vluchtrelaas, quod non, toont verzoekster niet aan dat het haar en haar man (en hun gezin) met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid en actualiteit ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waar verzoekster in casu evenwel niet in slaagt.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door beide partijen, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster, die deels dezelfde informatie bijbrengt als de verwerende partij met voormelde COI Focus, brengt geen (andere) concrete en objectieve informatie of elementen bij die doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont niet aan dat in haar individueel geval, en wat betreft haar gezin, geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar/hen kan worden verwacht zich te wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit de verklaringen van verzoekster en van haar man blijkt dat zij naar aanleiding van de verschillende incidenten die zij in de periode vanaf midden juni 2019 tot aan hun vertrek uit Georgië eind juli 2021, een periode van ruim 2 jaar, elk slechts éénmaal naar de Georgische politie zijn gegaan, beweerde contacten met en aangiftes/klachten bij de politie waarvan dus zoals eerder werd opgemerkt elk bewijs ontbreekt. Zelfs al zou de politie hen toen geen schriftelijk bewijs van die klachten hebben meegegeven, hetgeen weinig geloofwaardig of aannemelijk overkomt, lieten verzoekster en haar man na om nadien zelf inspanningen te doen om alsnog hiervan iets op papier te verkrijgen, en/of het door hen als gebrekkig ervaren politieoptreden ergens aan te kaarten.

Uit de verklaringen van verzoeksters man blijkt bovendien, zo wordt herhaald, dat hun partij over veel advocaten en juristen beschikt, waarvan er volgens de verklaringen van haar man een aantal hem zouden hebben bijgestaan toen hij klacht indiende bij de politie en die hem en verzoekster adviseerden, en heeft de partij daarnaast nauwe banden met en werkt zij samen met allerhande NGO's en andere organisaties.

In zoverre verzoekster en haar man voorhouden dat zij in Georgië niet werden geholpen door de politie, blijkt dus uit hun verklaringen dat zij elk slechts éénmaal beroep op hen deden, in een periode van meer dan 2 jaar, en dat zij bovendien geheel hebben nagelaten de door hen als gebrekkig ervaren politiehulp officieel ooit aan te kaarten, en dat terwijl zij via hun partij nochtans over veel juristen en advocaten zouden beschikken die hen adviseerden en bijstonden en ook een of meerdere NGO's goed op de hoogte waren van hun problemen.

Verzoekster toont dan ook op generlei wijze aan de in Georgië (blijkens hogervermelde informatie) beschikbare beschermingsmogelijkheden afdoende te hebben aangewend en benut, laat staan dat zij en haar man (en hun gezin) de redelijke te verwachten beschermingsmogelijkheden zouden hebben uitgeput.

Uit niets blijkt dan ook en verzoekster toont niet aan dat het haar en haar gezin, daargelaten de geloofwaardigheid en actualiteit van hun vrees, aan nationale bescherming ontbreekt in Georgië.

4.7. De loutere verwijzing naar (bijgebrachte) algemene informatie, zoals die omtrent de algemene en politieke situatie in Georgië en voorts onder meer de houding tegenover en situatie van de LGBTQ-gemeenschap, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster en haar gezin in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 januari 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP legt een aanvullende nota neer en geeft uitleg hierbij: er is het probleem dat haar land niet langer als veilig land wordt beschouwd (geschrapt van de lijst veilige landen), bovendien evolueert haar land in anti-Westerse zin met nieuwe anti-Westerse wetgeving en zijn er de recente verkiezingen. Het feit lang weg te zijn uit haar land betekent dat ze wel degelijk problemen zal kennen bij terugkeer gezien de anti-Westerse gevoelens die nu overheersen. Hiermee heeft de Raad geen rekening gehouden."

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en (verwijzing naar) de door haar neergelegde aanvullende nota, geen valabele en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 november 2024.

Verzoekster gaat ter zitting geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen. Een verzoek tot horen heeft als opzet om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster gaat hieraan echter volledig voorbij en blijft aldus desbetreffend manifest in gebreke.

Ze gaat immers niet in het minst, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze licht ook niet in het minst toe met welke vaststellingen van de beschikking zij het niet eens is, laat staan waarom.

Wat betreft verzoeksters uitleg ter zitting bij de door haar aangebrachte aanvullende nota, dat het probleem is dat haar land, Georgië, niet langer als veilig land wordt beschouwd (geschrapt van de lijst veilige landen), wijst de Raad erop en beklemtoont hij dat dit niet nieuw(s) is, doch een vaststaand feit/element waarmee

reeds terdege rekening werd gehouden. De Raad verwijst hiervoor naar in het bijzonder punt 2 en 3 van de beschikking. Door louter er (opnieuw) op te wijzen dat Georgië niet op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat -geenszins een nieuw gegeven dus- zonder hierover voorts nog iets concreets en dienstig op te merken, laat verzoekster geheel na een ander licht te werpen op die en de andere gronden van de beschikking.

Verzoekster licht slechts zeer kort en algemeen de bij haar aanvullende nota gevoegde informatie toe, alsook (voormel)de reden waarom zij het aanbrengt.

Ze laat evenwel na om die artikelen en rapporten, die handelen over de algemene situatie in Georgië en o.a. de recente verkiezingen aldaar alsook voorts onder meer de situatie op het vlak van mensenrechten en huiselijk geweld en de situatie van de LGBTQ-gemeenschap in Georgië, op haar persoonlijke situatie te betrekken. Ze betreft die algemene informatie evenmin op de beschikking, en doet hiermee geenszins afbreuk aan hetgeen hierin concreet en omstandig omtrent de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld en geoordeeld.

Een dergelijke algemene, loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, in gebreke.

Wat betreft de argumentatie ter zitting omtrent de antiwesterse evolutie in Georgië en stelling dat het gegeven dat verzoekster Georgië jaren geleden heeft verlaten en er dus reeds lange tijd weg is, betekent dat ze wel degelijk problemen zal kennen bij terugkeer gezien de antiwesterse gevoelens die er nu overheersen, en het betoog dat de Raad hiermee geen rekening heeft gehouden, gaat verzoekster er vooreerst aan voorbij dat de bewijslast in het kader van haar beschermingsverzoek in beginsel op haar rust en het haar toekomt om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade. Zij blijft hiertoe echter in gebreke. Verzoekster beperkt zich immers slechts tot een vaag en algemeen betoog en brengt geen concrete elementen aan om haar persoonlijke vrees/voorgehouden beschermingsnood te staven.

Daarenboven blijkt nergens uit de landeninformatie die voorligt dat Georgische staatsburgers die (jaren)lang elders buiten hun land van herkomst hebben verbleven bij terugkeer problemen kennen, laat staan dat zij louter omwille van hun lange afwezigheid bij terugkeer zouden worden geviséerd en bedreigd en vervolging in vluchtelingenrechtelijke riskeren, dan wel een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Derhalve toont verzoekster met haar algemeen betoog ter zitting omtrent haar lange afwezigheid in en de opgang van antiwesterse opvattingen in Georgië geen nood aan internationale bescherming aan.

Aangezien verzoekster op de zitting niet in het minst concreet ingaat op de gronden van de beschikking, laat staan hiertegen enige dienstige repliek inbrengt, blijven de in de beschikking van 13 november 2025 gedane vaststellingen onverminderd overeind.

De Raad herhaalt en benadrukt dat aan het persoonlijk relaas van verzoekster, de problemen die zij en haar man en hun gezin en ruimer familie in Georgië zouden hebben gekend omwille van hun lidmaatschap van en activiteiten voor de partij van Irakli Okruashvili, "Victorious Georgia", en/als reden waarom zij met haar gezin het land hebben verlaten geen geloof wordt gehecht. Bovendien, zelfs als zou geloof worden gehecht aan het vluchtrelaas, *quod non*, toont verzoekster niet aan dat het haar en haar man (en hun gezin) met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid en actualiteit ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen wordt verzoekster niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS